

Αρ. Αδείας
01-1323

TAX/ΜΕΙΟ ΚΟΙΤΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 – Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 60ο – ΤΕΥΧΟΣ 624 ●
● ΜΑΡΤΙΟΣ 2017 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Σαρκικότητα ἢ ἁγιασμός;

Πορεία κατὰ Θεόν

Πορεία εἶναι ἡ ζωὴ μας. Συνηθισμένη εἰκόνα στόν ἀπόστολο Παῦλο. Ἀντί τοῦ «ζῶ» χρησιμοποιοεῖ τό «περιπατῶ». Φαίνεται ἔτσι ἡ ὄλη προσπάθεια, πού κάνει ὁ ἄνθρωπος, μέ συγκεκριμένο σκοπό καί μέ συγκεκριμένο τέλος. Δέν προχωρεῖ στό ἄγνωστο. Ξέρει πού πηγαίνει.

Δέν προχωρεῖ μοιρολατρικά, ἀλλά χαρούμενα.

Δέν προχωρεῖ ἄβουλα, ἀλλ' ἐλεύθερα.

Χειραγωγεῖται βέβαια, διότι ἡ πορεία του κρύβει κινδύνους πολλούς.

Χειραγωγεῖται ἀπό τό φόβο τοῦ Θεοῦ, ἀπό τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, ἀπό τὴν προσοχή καί τὴν προσευχή.

Χειραγωγεῖται ἀπό τούς πνευματικούς καθοδηγητές, ὅπως ἦταν ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ὁ Παῦλος ἐφιστᾶ τὴν προσοχή στό θέμα τῶν σαρκικῶν ἁμαρτημάτων. Ὅλα ἐξωθοῦν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Εὐφλεκτες ὕλες, καί ἔσωθεν καί ἐξωθεν, πυρακτώνουν τό καμίνι τῶν σαρκικῶν ἐπιθυμιῶν καί σπρώχνουν βίαια πρὸς τὴν πτώσι.

Θέλει νά προφυλάξῃ τούς χριστιανούς ἀπό τὴ σαρκικότητα ὁ Παῦλος! Καθαρός καί παρθένος ὁ ἴδιος, θρηνεῖ μέ τίς πτώσεις τῶν ἀδελφῶν.

● Γιά νά τούς συγκρατήσῃ ἀπό τόν κατήφορο τῶν σαρκικῶν ἁμαρτημάτων ἀρχίζει μέ ταπεινώσι. Ξέρει, ὅτι ὅσο πιο ταπεινός εἶναι ὁ ἴδιος, τόσο μεγαλύτερη εὐλογία καί περισσότερη χάρι θά ἔχουν οἱ πιστοί, «πρὸς ἐγκράτειαν παθῶν».

Ἡ ταπεινώσις του φαίνεται καί ἀπ' τόν τρόπο, πού εἰσάγει τό ὄλο θέμα. Εἶναι παρακλητικός. Δέν διατάζει. Δέν μιλάει ἀπότομα καί αὐστηρά. Θά φτάσῃ κάποτε καί στό σημεῖο νά μιλήσῃ αὐστηρά καί νά προτείνῃ ἐπιτίμια σκληρά σέ παρεκτρεπομένους, ἀλλ' ἀφοῦ θά ἔχουν ἐξαντληθῇ ὅλα τ' ἄλλα φάρμακα.

Στὴν Α' Θεσσαλονικεῖς παρακαλεῖ: «Τό λοιπόν, ἀδελφοί, ἐρωτῶμεν ὑμᾶς καί

παρακαλοῦμεν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, καθὼς παρελάβετε παρ' ἡμῶν τό πῶς δεῖ ὑμᾶς περιπατεῖν καί ἀρέσκειν Θεῷ, ἵνα περισσεύητε μᾶλλον» (δ' 1). Δηλαδή: «*Συμπερασματικά, ἀδελφοί μου, σᾶς παρακαλοῦμε στό ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ καί μέ τή χάρι τοῦ Κυρίου σᾶς προτρέπουμε νά θυμᾶστε τί παραλάβετε ἀπό μᾶς γιά τό πῶς πρέπει νά βαδίζετε. Νά πράττετε ὅ,τι ἀρέσει στό Θεό, καί μάλιστα μέ τό παραπάνω*».

Τί εὐγένεια ἔχει ὁ Παῦλος!

Παράδοσις

Τί παρακαλεῖ ὁ Παῦλος;

Νά βαδίσουν σύμφωνα μέ τήν παράδοσι. «Καθὼς παρελάβετε παρ' ἡμῶν».

Αὐτό εἶναι γιά τήν Ἐκκλησία μας ἡ παράδοσις: Τό τί ἄφησε ὁ Χριστός στούς Ἀποστόλους, τό τί ἄφησαν οἱ Ἀπόστολοι σέ μᾶς, τό τί ἀφήνει ἡ Ἐκκλησία διά μέσου τῶν Ἀποστόλων καί τῶν ἁγίων Πατέρων.

- Παράδοσις δέν εἶναι κάθε τι θρησκευτικό, πού τό βρήκαμε ἀπό προηγούμενες γενιές, ἀλλά κάθε τι ἀληθινό, πού τό παραλάβουμε ἀπ' τοὺς Ἀποστόλους καί τήν Ἀποστολική Ἐκκλησία.

- Κάθε ὀρθόδοξη παράδοσις ἔχει ὀπωσδήποτε βάσι στήν Καινή Διαθήκη καί στή ζωή τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Οἱ μετέπειτα αἰῶνες, μέ τίς ἀποφάσεις τῶν ἁγίων Συνόδων, ἀπλῶς ἐρμήνευσαν καί κωδικοποίησαν ὅ,τι ἡ Ἀποστολική Ἐκκλησία βίωσε καί μᾶς παρέδωσε.

- Παραλάβουμε τό θησαυρό τῆς εὐαγγελικῆς διδασκαλίας. Νά τόν διαφυλάξουμε ὄχι μόνο ὡς πίστι, ἀλλά καί ὡς ζωή. Δέν εἶναι ἡ ὀρθόδοξη πίστις καί παράδοσις κάποιο κειμήλιο, πού ὀφείλουμε ἀπλῶς νά τό διασώζουμε σέ κάποια χρυσῆ λευκανοθήκη. Δέν εἶναι θησαυρός τοῦ παρελθόντος. Εἶναι ἡ ζωή τοῦ παρόντος.

Νά ἀρέσουμε στόν Θεό

Καί αὐτή ἡ ζωή τῆς πίστεως συνοψί-

ζεται ἐπιγραμματικά σ' αὐτό πού λέει ὁ Παῦλος: «Πῶς δεῖ ὑμᾶς περιπατεῖν καί ἀρέσκειν Θεῷ, ἵνα περισσεύητε μᾶλλον».

- Νά ἀρέσουμε στόν Θεό. Ἡ θεαρέσκεια, αὐτός εἶναι ὁ σκοπός τῆς ἐπίγειας πορείας μας.

- Ἡ θεαρέσκεια τίς περισσότερες φορές εἶναι ἀντίθετη πρὸς τήν αὐταρέσκεια καί τήν ἀνθρωπαρέσκεια.

—*Αὐτό, πού κάνω, ἀρέσει στόν Θεό; Τό θέλει ὁ Θεός; Μέ βλέπει ὁ Θεός! Τί θά λέη ὁ Θεός γιά τίς πράξεις μου;*

Ἡ θεαρέσκεια ξεκινᾷ ἀπό τήν ἀγάπη. Ὅταν ἓνα πρόσωπο τό ἀγαπᾷ, θέλεις καί νά τό εὐχαριστήσῃς. Ὅ,τι κάνεις, πρέπει ν' ἀρέσῃ στό πρόσωπο αὐτό. Ἐφ' ὅσον ὁ Θεός εἶναι ἡ ἀγάπη μας, ἡ κατ' ἐξοχήν ἀγάπη, δέν θά προτιμήσουμε ν' ἀρέσουμε σέ ἀνθρώπους, ἀλλά σ' Ἐκκεῖνον. Ἄλλωστε αὐτό, πού ἀρέσει στοὺς ἀνθρώπους, δέν εἶναι πάντοτε ὠφέλιμο.

Ὅ,τι ὅμως ἀρέσει στό Θεό εἶναι καί ὠφέλιμο καί ὠραῖο καί σπουδαῖο.

- Προχωρεῖ δέ ὁ ἀπόστολος Παῦλος σέ μεγαλύτερα ὕψη. Ἀπό τήν παράβασι τῆς ἀμαρτίας ἀνέβαζε τοὺς ἀνθρώπους στή βάσι τῆς ἀρετῆς. Καί ἀπό τή βάσι αὐτή ἀνύψωνε, ἐκείνους πού ἤθελαν, στήν ὑπέρβασι τῆς ἀγάπης, τῆς χριστιανικῆς τελειότητος. «Ἴνα περισσεύητε μᾶλλον» (Α' Θεσ. δ' 1).

- Περίσσεια ἀγάπης καί περίσσεια πίστεως πρέπει νά ἔχουμε. Ὅπως ὁ καλὸς νοικοκύρης ἔχει τήν ἀποθήκη του γεμάτη, ὥστε νά διαθέτῃ ἐφεδρεῖες σέ καιρό ἔκτακτης ἀνάγκης, ἔτσι καί ὁ χριστιανός. Θά ἔρθουν στιγμές μεγαλύτερης ἀνάγκης.

Ἄχι «*τσίμα -τσίμα*» ἡ πίστις καί ἡ ἀγάπη.

Ἄχι ὀλιγαρκεῖς στά πνευματικά.

Γεμάτη ἡ ψυχὴ, μέ περίσσευμα, καί γιά νά ἔχῃς ἐφεδρεῖες σέ ὥρες δυσκολίας, ἀλλά καί γιά νά ἀρέσῃς περισσότερο στό Θεό. Στά ὑλικά ὁ χριστιανός ὀφείλει νά λέη:

—*Φτάνει!*

Στά πνευματικά νά λέη:

—Δέν φτάνει. Κι ἄλλο! Ψηλά! Κι ἀκόμα ψηλότερα!

Καί αὐτό γίνεται στόχος γιά ὄλες τίς ἐκφάνσεις τῆς πνευματικῆς ζωῆς, γιά ὄλες τίς ἐντολές καί ἀρετές.

Ὁ ἀγιασμός μας

Ὅταν λέμε «θέλημα τοῦ Θεοῦ», ἐννοοῦμε καί τό τί θέλει ὁ Θεός καί τό πῶς τό θέλει.

● Τό πῶς τό ἐκφράζουν οἱ ἐντολές Του.

Οἱ ἐντολές εἶναι ἔκφρασις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Μᾶς ἀγαπᾶ, γι' αὐτό δέν μᾶς ἀφήνει σέ διλήμματα, σέ μετεωρισμούς, ἀλλά μᾶς λέει συγκεκριμένα τί θέλει. Καί οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι βαρειές καί ἀσήκωτες, ἀφοῦ πρῶτος Ἐκεῖνος σπεύδει σέ βοήθεια. «Αὕτη ἐστίν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τās ἐντολās αὐτοῦ τηρῶμεν· καί αἱ ἐντολαί αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσίν» (Α' Ἰωάν. ε' 3).

● Τό τί θέλει ὁ Θεός τό ἐκφράζει ἡ λέξις «ἀγιασμός». «Τοῦτό ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀγιασμός ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπό τῆς πορνείας» (Α' Θεσ. δ' 3).

● Δύο ἀντίθετα πράγματα: Βρωμιά - ἀγιασμός.

Τότε ἐκτιμᾶ κανεῖς περισσότερο τήν καθαρότητα, ὅταν δῆ τῆ βρωμιά καί τήν ἀκαθαρσία.

Τότε ἐκτιμᾶ κανεῖς τήν ἐγκράτεια, τήν ἀγνότητα, τήν ἀγιότητα, ὅταν δῆ πόσο βρώμικα εἶναι τὰ ἀμαρτωλά πάθη, καί δῆ τὰ σαρκικά.

Μέ τῆ λέξι «πορνεία» ἐδῶ ἐννοεῖ ὄλα τὰ σαρκικά πάθη. Εἶναι πολύ σημαντική ἡ ἀντίθεσις τοῦ Παύλου. Ἀντιπαράθετοι τόν ἀγιασμό στήν πορνεία. Δέν εἶναι δυνατόν ν' ἀγιαστῇ ἕνας ἄνθρωπος, πού ἐξακολουθεῖ νά κυλιέται στό βουρκο ἀκαθάρτων παθῶν. Δυστυχῶς πολλοί καί σήμερα ὑποστηρίζουν καί θεωρητικά τὰ σαρκικά ἀμαρτήματα.

Σαρκικά πάθη

● Τό νά πέφτη κανεῖς, εἶναι κακό.

● Τό νά μὴν κάνη ἀγῶνα ν' ἀπαλλαγῇ ἀπό τίς σαρκικές ἐκτροπές, εἶναι πιό κακό, χειρότερο.

● Τό νά δικαιολογῇ ὁμως τὰ σαρκικά πάθη, νά τὰ «ὠραιοποιῇ» καί νά προσπαθῇ νά τὰ στηρίξη καί.... ἠθικά, ἔ, αὐτό πλέον εἶναι σατανικό!

Ἔχουμε φτάσει σήμερα σ' αὐτό τό σατανικό σημεῖο. Ἀντί ν' ἀναγνωρίσουμε τήν ἀδυναμία μας καί νά ζητήσουμε τήν καθαρτική καί ἀγιαστική χάρι ν' ἀπαλλαγοῦμε σύντομα ἀπό τῆ βρωμιά τῶν σαρκικῶν ἐκτροπῶν, ἐμεῖς ἢ ἀδιαφοροῦμε, ἢ παίζουμε μέ τήν ἀμαρτία, ἢ ἀκόμη καί τήν ὑποστηρίζουμε ὡς... καλή καί θεάρεστη!

● Κάτι τέτοιο μοιάζει, σάν νά δίνουμε βραβεῖο καθαρότητας στό χοῖρο, μόνο καί μόνο διότι κυλιέται μέσα στή λάσπη καί τό βουρκο!

Τῆ δυσσομία τοῦ χοίρου (τοῦ γουρουνιῦ) χρησιμοποιοῖ ὡς παράδειγμα ὁ ἱερός Χρυσόστομος, γιά νά δείξη πόσο ἀκάθαρτα εἶναι τὰ σαρκικά ἀμαρτήματα: «Καθάπερ χοῖρος βορβόρου πεπληρωμένος, οὗ δ' ἄν εἰσέλθῃ, δυσωδίας ἐπέπληρωσε ἅπαντα, καί τās αἰσθήσεις ἐπλήρωσε κόπρου, οὕτω καί ἡ πορνεία. Δυσέκνιπτόν ἐστι τό κακόν» (Ε.Π.Ε. 22, 452). Μετάφρασις: Ὅπως ὁ χοῖρος, ὅταν εἶναι γεμάτος ἀπό βουρκο, ὅπου κι ἄν πάη, ὄλα τὰ γεμίζει μέ τῆ δυσσομία του καί τίς αἰσθήσεις τίς χορταίνει μέ κοπριά, ἔτσι καί μέ τήν πορνεία. Δύσκολα ἐξαλείφεται αὐτό τό πάθος.

● Βρωμιά ἡ πορνεία. Ὅλα τὰ σαρκικά ἀμαρτήματα, πορνεία (μεταξύ ἀγάμων), μοιχεία (ὅταν ὁ ἕνας ἢ καί οἱ δύο εἶναι παντρεμένοι), ἀνυανισμός (ὅταν ἀμαρτάνῃ κανεῖς μόνος του, χωρίς ἄλλο πρόσωπο), ἀνωμαλίες (παρά φύσιν σεξουαλικές πράξεις), ὁμοφυλοφιλία (διεστραμμένη σχέσις δύο προσώπων τοῦ ἴδιου φύλου).

● Ἡ πορνεία, δηλαδή, κάθε σαρκική ἀμαρτία, δέν γεννιέται κατ' εὐθείαν ὡς πρᾶξις.

Ξεκινᾶ ἀπό λογισμό, ἀπό ἐπιθυμία, ἀπό βλέμμα αἰσχρό, καί προχωρεῖ στά

στάδια προετοιμασίας για την πράξι (συμπάθεια, οικειότητα, συναισθηματικό δέσιμο, εξάρτησις, ακατανίκητη επιθυμία κ.λπ.).

Πρόκειται για φωτιά, πού σιγά - σιγά ανάβει και φουντώνει και κατακαίει τά πάντα, και την άγνότητα και τη συζυγική κοινωνία. Καί ὅπως ἡ φωτιά, ἡ καταστρεπτική πυρκαγιά, ἀπό μιὰ σπίθα ξεκινᾷ, ἔτσι καί ἡ σεξουαλική φωτιά ξεκινᾷ ἀπό τή σπίθα τῶν πειρασμῶν.

Δέν φταῖνε οἱ νέοι, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος.

Φταῖνε ὅλοι ἐκεῖνοι, πού σερβίρουν τούς πειρασμούς καί ἐξάπτουν τούς νέους. Δέν εἶναι ἡ νεότητα κακό, ἀλλ' ἡ ἀπροσεξία τῆς νεότητος καί ἡ ἔκθεσις τῆς στούς πειρασμούς, αὐτό εἶναι κακό (Χρυσόστομος. Ε.Π.Ε. 22,464).

● Τό σέξ ὁ Θεός τό ἔδωσε στούς ἀνθρώπους, για τή λειτουργία, πού Ἐκεῖνος ἔχει ὀρίσει, δηλαδή, για τό γάμο.

Σκοπός καί τῆς σεξουαλικῆς ζωῆς, δηλαδή, τῆς ζωῆς τοῦ γάμου, εἶναι ὁ ἁγιασμός, ὅπως καί για κάθε ἄλλη πράξι ἢ λειτουργία τοῦ ἀνθρώπου. Γενικός σκοπός ὅλων τῶν πράξεων τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὁ ἁγιασμός. Καί αὐτός δέν ἐπιτυγχάνεται, παρά μόνο μέ τή σωστή λειτουργία κάθε πράξεως.

Μερικοί σταματοῦν στόν ἁγιασμό. Λένε ὑποκριτικά:

—Σκοπός τοῦ γάμου δέν εἶναι ἡ τεκνογονία, ἀλλ' ὁ ἁγιασμός!

Ναί, εἶναι ὁ ἁγιασμός σκοπός τοῦ γάμου, ἀλλά:

● Δέν συντελεῖται ὁ ἁγιασμός, ὅταν καταστρέφουμε τούς καρπούς τοῦ γάμου, δηλαδή τά παιδιά.

● Δέν συντελεῖται ὁ ἁγιασμός, ὅταν ἐμποδίζεται ἡ καρποφορία τοῦ δένδρου τοῦ γάμου.

● Δέν συντελεῖται ὁ ἁγιασμός, ὅταν δέν λειτουργῆ φυσιολογικά τό σέξ, παρά μόνο διεστραμμένα καί παρά φύσιν.

● Ὁ ἁγιασμός συντελεῖται καί μέ τό γάμο, ὅπως καί μέ τήν παρθενία, ἀλλ' ὅταν καί οἱ δύο καταστάσεις δέν εἶναι

στεῖρες, δηλαδή, ἔχουν ἀρετή. Λέει για τό σκοπό τοῦ γάμου ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐπί κοινωνία βίου καί παιδοποιῶν κατηγγυήθη γυνή τῷ ἀνδρὶ, οὐκ ἐπί ἀσχημοσύνη καί γέλωτι· ἵνα οἰκουρῆ, ἵνα παιδεύη κάκεινον εἶναι σεμνόν» (Ε.Π.Ε. 22,460). Μετά φρασις: Ἡ γυναίκα δόθηκε στόν ἄντρα, για κοινωνία βίου καί για τεκνοποιῶν, ὄχι για ἀσχημοσύνες καί γέλια. Δόθηκε για νά εἶναι νοικοκυρά καί νά προτρέπη τόν ἄντρα τῆς νά εἶναι σεμνός.

«Τοῦτο γάρ ἐστι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπό τῆς πορνείας».

Ἄποχή ἀπό τό κακό, προσκόλλησις στό ἀγαθό.

● Κακό εἶναι ἡ πορνεία.

● Καλό εἶναι ἡ ἀγνότητα, ἡ ἐγκράτεια, ἡ τιμιότητα, ἡ ἱερότητα καί αὐτῆς τῆς λειτουργίας, πού λέγεται συζυγική ζωή.

● Ἡ ἀποχή ἀπό τό κακό εἶναι προϋπόθεσις, νά ζήσουμε τήν πνευματική ζωή καί νά ὀδηγούμαστε στόν ἁγιασμό.

Ὁ ἁγιασμός δέν εἶναι μιὰ ὀριακή κατάστασις. Εἶναι μιὰ σταδιακή κατάκτησις. Συνεχῶς ἁγιαζόμαστε. Μέ τή μέτριοι, μέ τήν ἐξομολόγησι, μέ τήν ἀγάπη, μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ, μέ τήν ὁμολογία, μέ τή θυσία.

Ὁ ἁγιασμός εἶναι ἡ σταδιακή ἀποκάλυψις τῶν πνευματικῶν μας ὀφθαλμῶν, για ν' ἀξιοθοῦμε νά δοῦμε τόν Κύριο. «Εἰρήνην διώκετε μετά πάντων, καί τόν ἁγιασμόν, οὔ χωρίς οὐδεῖς ὄψεται τόν Κύριον» (Ἐβρ. ιβ' 14).

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Τῆς Ὁρθοδοξίας - 5 Μαρτίου

Εἰκονοστάσια

Ἄλλο εἶδωλο, ἄλλο εἰκόνα

Περιφορά - Μεταφορά - Ἀναφορά! Καί οἱ τρεῖς λέξεις ἔχουν σχέσηι μέ τίς εἰκόνες. Κάθε χρόνο τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας (Α΄ Νηστειῶν) ἔχουμε τήν ὕψωσι καί τήν περιφορά τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ἀνάμνησις τοῦ τελικοῦ θριάμβου τῆς θεολογίας τῆς εἰκόνας κατά τῆς πλάνης τῆς εἰκονομαχίας. Ἡ διαμάχη κράτησε πάνω ἀπό ἑκατό χρόνια. Ἡ ἀντιπαράθεσις κάλυψε τό δεύτερο ἥμισυ τοῦ 8ου καί τό πρῶτο ἥμισυ τοῦ 9ου αἰ.

- Ἀπό τό ἕνα μέρος οἱ εἰκονομάχοι, μέ τήν ὑποστήριξι ἀρχόντων τοῦ Βυζαντίου, ὅπως ὁ Λέων ὁ Γ΄ (717-741 μ.Χ.) καί ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Ε΄ (718-775 μ.Χ.). Δέν δέχονταν τήν παράστασι τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τῶν ἁγίων πάνω σέ εἰκόνες. Πρόφασις ἡ *εἰδωλοποιήσις*. Γιά νά μήν εἰσαχθοῦν -ἰσχυρίζονταν- εἶδωλα στή χριστιανική λατρεία καί ζωή!

- Τά *εἶδωλα* ὁμως ἀναφέρονται σέ *ἀνύπαρκα* πρόσωπα καί ἀντιπροσωπεύουν κάτι τό γήινο, τό φθαρτό, τό *ἀμαρτωλό*. Ἡ εἰκόνα ἀναφέρεται σέ *ὑπαρκτά* πρόσωπα, καί μάλιστα στό θεανθρώπινο Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ, πού ὑπάρχει πρό πάντων τῶν αἰώνων.

- Ἀπό τό ἄλλο μέρος οἱ ἅγιοι Πατέρες, ὅσοι ὑπερασπίστηκαν τή θέσι καί τήν *προσκύνησι* τῶν εἰκόνων, κυρίως δέ τῆς εἰκόνας τοῦ Ἰησοῦ.

- Ἀπό τή στιγμή, πού ὁ Ἄόρατος Θεός «ῥάθη βροτοῖς, Λόγος σεσαρκωμένος», ἀπό τή στιγμή, πού ὁ *ἀνείκαστος* Θεός Λόγος ἔγινε *εἰκόνα*, περιγραφτό πρόσωπο, συγκεκριμένη ἀνθρώπινη μορφή, ὄχι ἀπλῶς ἡ εἰκόνα ἐξαγιαζεται, ἀλλά καί *μπαίνει στή ζωή* τοῦ κόσμου.

- Ὅποιος δέν ἀποδέχεται τήν εἰκόνα, αὐτός δέν δέχεται τή σάρκωσι τοῦ Χριστοῦ, ὅτι, δηλαδή, ἔγινε ἀληθινός ἄνθρωπος ὁ προαιώνιος Θεός. Ὅποιος δέν δέχεται τή σάρκωσι τοῦ Θεοῦ, αὐτός δέν δέχεται τή *σταύρωσι* τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ. Δέν δέχεται τήν *ἀνάστασί* Του. Δέν δέχεται τήν *ἀπολύτρωσι*. Δέν δέχεται τήν ἐν Χριστῷ *σωτηρία*.

- Τή νίκη τῆς Ἀλήθειας, πού ἔγινε Ἀγάπη (ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ) γιορτάζει ἡ Ἐκκλησία, πού εἶναι τό σῶμα τοῦ σαρκωμένου Χριστοῦ.

Μεταφορά

Τελεῖται ἡ περιφορά τῶν ἁγίων εἰκόνων. Ἡ *ζῶσα* εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ *περιφερόταν* στή *Γαλιλαία* καί τήν Ἰουδαία. Ὅλοι ἔβλεπαν τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. Βεβαιώνουν οἱ *αὐτόπτες* μάρτυρες: «Ἐωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν καί ἔθεασάμεθα» (Α΄ Ἰωάν. α΄ 1).

- Ἡ εἰκόνα, ὁ Χριστός, περιφέρεται μέσα στήν *ἱστορία*, στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, στή ζωή τῶν πιστῶν.

- Τῆς περιφορᾶς προηγήθηκε ἡ *μεταφορά* τῆς εἰκόνας. Συνήθως ὁ κόσμος τρέχει, ὅταν ἀκούη, ὅτι σέ κάποιον Ναό ἔγινε μεταφορά εἰκόνας ἀπό μοναστήρι ἢ προσκύνημα. Ἐκεῖνο, πού ἔχει ἱστορική καί σωτηριολογική σημασία, εἶναι, ὅτι σέ καιρό ὠρισμένο μεταφέρθηκε ὄχι ἀπό κάποιον ἐπίγειο τόπο, π.χ. ἀπό τό Ἅγιον Ὄρος ἢ ἀπό ἄλλο ξεχωριστό θρησκευτικό προσκύνημα, ἀλλ' ἀπό τά ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, ἡ *εἰκόνα* τοῦ Θεοῦ.

- Καί τότε προσέτρεξαν ὅλοι οἱ *ἄγγελοι* νά θαυμάσουν τή μεταφορά τῆς εἰκόνας, τή συγκατάβασι τοῦ Θεοῦ, τήν κατὰβασι τοῦ Θεοῦ Λόγου. Εἶδαν αὐτό,

πού ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶχε ἀποφασίσει, ἀλλά τό κρατοῦσε μυστικό «πρό καταβολῆς κόσμου». Καί ἀνύμνησαν οἱ ἀγγελικές δυνάμεις τή μεταφορά τῆς εἰκόνας τοῦ «Θεοῦ τοῦ ἀοράτου» στά μέτρα τῶν ἀνθρώπων (Κολοσ. α' 15) στή γῆ μ' ἐκεῖνον τόν ἐξαισιο ὕμνο: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ, καί ἐπί γῆς εἰρήνη· ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. β' 14).

Οὐρανός - Παναγία Σπήλαιο - Ναζαρέτ

Ἡ εἰκόνα εἶναι στημένη σέ κάποιο εἰκονοστάσι. Ὁ Χριστός, ὡς διπλή εἰκόνα (διπλοῦς τήν φύσιν), βρίσκεται στημένος σέ **πολλά εἰκονοστάσια**, ἀνάλογα πάντοτε μέ τίς ἐνέργειες τῆς ἀγάπης Του.

- Τό **πρῶτο** εἰκονοστάσι τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ **Οὐρανός**. Βρίσκεται σέ ἕνα ἀπό τά πρόσωπα τῆς τρισυποστάτου Θεότητος. Ὁ Χριστός -λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος- εἶναι «εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως» (Κολοσ. α' 15. Β' Κορ. δ' 4). Εἶναι «**ἡ ἀπαράλλακτος εἰκὼν τοῦ Πατρὸς**», «τό ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς» (Ἐβρ. α' 3). Οἱ χαρακτηρισμοί φανερώουν τό **ὁμοούσιο** τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου μέ τόν Πατέρα.

- Τό **δεύτερο** εἰκονοστάσι, ὅπου στήθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ Λόγου, εἶναι ἡ **Παρθένος Μαρία**. Ἡ εἰκόνα μεταφέρεται.

Ποιοί τήν μεταφέρουν; Ἡ ἀγάπη, ἡ σοφία καί ἡ ταπεινώσις τοῦ Θεοῦ.

Ποιός ἐνέκρινε τή μεταφορά της; Ἡ εὐδοκία τοῦ Πατρὸς.

Πῶς ἔγινε ἡ μεταφορά; Μέ **μεταμόρφωσι**. Ἐκεῖνος, πού πάντοτε ὑπῆρχε «ἐν μορφῇ Θεοῦ», μεταφέρεται μεταμορφωμένος σέ δούλο.

Ἡ διατύπωσις τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, ... ἔλαβε δούλου μορφήν» (Φιλιπ. β' 6).

Ἡ διατύπωσις τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου: «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καί ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν» (Ἰωάν. α' 14).

Πῶς λέγεται τό στήσιμο τῆς εἰκόνας στό εἰκονοστάσι τῆς Παναγίας; **Σάρκωσις**. Ὁ Χριστός εἶναι «ὁ δι' ἡμᾶς σαρκωθείς».

- Τό **τρίτο** εἰκονοστάσι, ὅπου στήθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τό **σπή-**

λαιο τῆς Βηθλεέμ. Ἐν τήν προηγούμενη, τήν εἰκόνα τῆς σαρκώσεως, τήν προέβαλε ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, κατά τόν Εὐαγγελισμό, τήν εἰκόνα τῆς Γεννήσεως τήν προσκύνησαν οἱ **βοσκοί** καί οἱ **μάγοι**.

Πῶς λέγεται ἡ εἰκόνα «ἐνδον ἐν τῷ σπηλαίῳ», μέ φόντο τά ζῶα τῆς φάτνης; **Ἐνανθρώπησις**. Ὁ Χριστός εἶναι «ὁ δι' ἡμᾶς νηπιάσας».

- Στή συνέχεια ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μεταφέρθηκε στό **τέταρτο** εἰκονοστάσι, στή **Ναζαρέτ**, πλαισιωμένη ἀπό τά ξύλα τοῦ μαραγκοῦ Ἰωσήφ. Πῶς λέγεται ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ στή Ναζαρέτ; **Κένωσις** καί **ἀπλότητα**.

Ὁμιλοῦσα - Λάμπουσα

- Τό ἐπόμενο (**πέμπτο**) εἰκονοστάσι, ὅπου στήθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, προκειμένου νά διδάξη, εἶναι ἡ **Γαλιλαία**. Ἡ εἰκόνα -λέγεται ἀπό πολλούς- εἶναι **λόγος**. Ἀρκεῖ μιά ὠραία εἰκόνα, γιά νά διδάξη, ὅταν μάλιστα τελοῦνται καί θαυμαστά σημεῖα. Καλοπροαίρετη ἡ διατύπωσις, ἀλλ' ὑπερβολική, καί πάντως ὄχι ὀρθόδοξος λόγος. Γιατί;

Ἐπάρχει **ὠραιότερη εἰκόνα** ἀπό τό ἱστορικό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ τῆς Γαλιλαίας καί τῆς Ἰουδαίας; Ἐπάρχουν μεγαλύτερα καί καταπληκτικώτερα σημεῖα (θαύματα) ἀπό ὅσα Ἐκεῖνος τέλεσε; Καί ὅμως δέν ἀρκοῦσαν ἡ θεική Του παρουσία καί τά σημεῖα Του. Ὁ Ἰδιος πρόσφερε καί τό **λόγο** Του. Βλέπουμε τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, πού εἰσοδεύει κρατώντας τό Εὐαγγέλιο. «Κηρύσσων τό εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ» (Ματθ. δ' 23). - «Κηρύττων καί εὐαγγελιζόμενος τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Λουκ. ἡ' 1).

- Ὁ Χριστός εἶναι εἰκόνα **ὀμιλοῦσα**. Ὁ **Φίλιππος** Τόν εἶδε, Τόν ἄκουσε, Τόν θαύμασε, κι ἔτσι Τόν προέβαλε στό Ναθαναήλ: «Ἐρχου καί ἴδε» (Ἰωάν. α' 47). Καί ὁ **Ναθαναήλ** βλέπει μέ τή σειρά του τήν εἰκόνα τοῦ Μεσσία, ἀκούει τό λόγο Του καί προσκυνεῖ ὁμολογώντας. Καί οἱ παρ' ὀλίγον φονευτές γίνονται θαυμαστές καί προσκυνοῦν τό λόγο τοῦ Λόγου. «Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος» (Ἰωάν. ζ' 46).

• Τό άλλο (*ἕκτο*) εἰκονοστάσι, ὅπου στήθηκε ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἡ *κορυφή τοῦ Θαβώρ*. Ἐκεῖ λειτούργησε ἡ *ἄλλη μεταμόρφωσις*. Ὁ Χριστός ἔδειξε, τήν ἄλλη, τήν ἀρχική, τήν προαιώνια μορφή Του. Ἀποκάλυψε τή θεική Του δόξα, ὅσο ἐπιτρέπει ἡ *προσληπτική* δυνατότητα τοῦ φθαροῦ ἀνθρώπου.

Πῶς λέγεται αὐτή ἡ εἰκόνα; *Θεία Μεταμόρφωσις*, σέ ἀντιδιαστολή πρὸς τή μεταμόρφωσι τῆς σαρκώσεως, πού λέγεται *Ἀνθρώπινη Μεταμόρφωσις*.

Ἔχει καί ἡ εἰκόνα τῆς Μεταμορφώσεως τοὺς θαμπωμένους *προσκυνητές*. Οἱ τρεῖς «*ἐπόπται*» τοῦ γεγονότος (Β΄ Πέτρ. α΄ 16) ἔπεσαν μέ τό πρόσωπο στή γῆ καί προσκύνησαν μέ δέος τήν εἰκόνα. Σάν νά ἔφελναν: «*Δεῦτε προσκυνήσωμεν καί προσπέσωμεν Χριστῷ...*».

Σταυρός - Τάφος - Ἀνάστασις

Στή συνέχεια μεταφέρεται ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ καί στήνεται στό (*ἑβδομο*) εἰκονοστάσι· σ' ἐκεῖνο τοῦ *Γολγοθᾶ*. Εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ *Σταυροῦ*. Ὁ Χριστός τοῦ Πάθους. Ἡ εἰκόνα ποτισμένη στό Αἷμα τῆς ἀγάπης.

Ἔχει τοὺς δικούς τῆς *προσκυνητές*. Συγκλονισμένη ὅλη ἡ κτίσις προσκυνεῖ μέ τό δικό της τρόπο τήν εἰκόνα τῆς Σταυρώσεως. Καί οἱ πιστοί ὅλων τῶν αἰώνων, συγκλονισμένοι ἀπό τήν πρωτόφαντη καί ἀνέκφραστη Ἀγάπη τῆς σταυρωμένης εἰκόνας, ἀναφωνοῦν: «*Προσκυνοῦμέν σου τά Πάθη, Χριστέ...*».

• Ἀπό τό ματωμένο εἰκονοστάσι μεταφέρεται ἡ εἰκόνα στό (*ὄγδοο*) εἰκονοστάσι τοῦ *Τάφου*. Ὅλα τά ἄλλα πλαίσια, μέ τή συστολή τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, *χώρεσαν* τήν εἰκόνα τοῦ ἀχωρήτου Θεοῦ. Τό σκαλισμένο πέτρινο πλαίσιο τοῦ Τάφου δέν μπόρεσε τελικά νά κρατήση τήν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Μένει κενός, *ἄδειος* ὁ Τάφος.

Ἡ *Ζωή* δέν χωράει στόν Τάφο. Ὁ Θεός δέν χωράει στό μνήμα. Ὁ Χριστός ἀνασταίνεται, γιά νά μή πεθάνη ποτέ. «*Χριστός ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει*» (Ρωμ. στί 9).

• Ἐξω ἀπό τόν Τάφο ἔρχεται καί στήνεται ἡ νέα εἰκόνα (*ἔννατη*) τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι «*ὁ Ἀναστάς ἐκ νεκρῶν*».

Πρῶτες *προσκυνητρίες* τῆς εἰκόνας τῆς Ἀναστάσεως, οἱ *Μυροφόρες* γυναῖκες. Ἀπό τό ματωμένο εἰκονοστάσι τοῦ Σταυροῦ, στό πέτρινο εἰκονοστάσι τοῦ Τάφου. Ἀπό ἐκεῖ στό εἰκονοστάσι τῆς *ΖΩΗΣ*, τῆς Ἀναστάσεως.

• Καί ἀπό κεῖ στό εἰκονοστάσι (*δέκατο*) μεταξύ γῆς καί οὐρανοῦ. Λέγεται *Ἀνάληψις*. «*Καί αὐτοί προσκυνήσαντες αὐτόν ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ μετά χαρᾶς μεγάλης*» (Λουκ. κδ΄ 52).

Ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ ἐπέστρεψε στή θέσι της. Ἦλθε ἀπό τόν οὐρανό. Ἐνθρονίστηκε στόν οὐρανό. Ἔχουμε πλέον τήν *ἀρχιερατική* εἰκόνα. «*Πρόδρομος ὑπέρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας*» (Ἐβρ. στί 20).

Προεικονίσματα

Θαυμαστά τά *εἰκονίσματα* τοῦ Χριστοῦ καί τά εἰκονοστάσιά Του.

Θαυμαστά καί τά προεικονίσματα. Τά προβάλλει ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς *Ἑβραίους* Ἐπιστολή.

• Ἄν ἡ εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ εἶναι *θαῦμα*, ἐπίσης μεγάλο θαῦμα εἶναι τά προεικονίσματα τοῦ Χριστοῦ στήν *Παλαιά Διαθήκη*. Εἶναι τά πρόσωπα τῶν ἀγίων, πού προτυπώνουν τό Χριστό.

• Ἄν τήν εἰκόνα τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, τοῦ σαρκωμένου Θεοῦ, τήν κατασκεύασε τό πινέλο τῆς Ἀγάπης μέ τήν τέχνη τῆς σοφίας, τά προεικονίσματα τοῦ Χριστοῦ, τίς εἰκόνες τῶν ἀγίων στήν Παλαιά Διαθήκη τίς κατασκεύασε τό πινέλο τῆς *πίστεως* τοῦ ἀνθρώπου μέ τήν τέχνη τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

• Βλέπουμε (πρῶτον) εἰκόνες τοῦ Θεοῦ μέσ' στή φωτιά, πού δέν κἀηκαν. Εἶναι οἱ *Τρεῖς Παῖδες*, ἐνσάρκωσις τῆς *ἀγνότητος*. «*Ἐσβεσαν δύναμιν πυρός*» (Ἐβρ. ια΄ 34).

• Βλέπουμε (δεύτερον) εἰκόνα τοῦ Θεοῦ μέσα στό λάκκο τῶν λεόντων, πού δέν κατασπαράχθηκε. Εἶναι ὁ προφήτης *Δαυιήλ*, ἡ ἐνσάρκωσις τῆς *πίστεως*.

→ συνέχεια στή σελ. 42

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἄγγελοι καὶ ἄνθρωποι συλλειτουργοῦν

Η εἴσοδος τοῦ Θεοῦ Λόγου στόν **κόσμο**. Εἶναι ἡ πιό εὐλογημένη. Τὴν δοξάζουμε. «*Εὐλογημένη ἡ εἴσοδος τοῦ Ἁγίου, τοῦ Κυρίου, πάντοτε, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων*». Εὐλογημένη στή συνέχεια εἶναι ἡ εἴσοδος τοῦ Χριστοῦ στό **Μεσσιανικό** Του ἔργο, διὰ τοῦ εὐαγγελίου Του. Εἰσοδεύει. Ἔρχεται ὡς διδάσκαλος καὶ ἀποκαλύπτει τὸ λόγο τῆς ἀληθείας. Καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς θείας Λειτουργίας ἔχουμε τίς δύο εἰσόδους τοῦ Χριστοῦ. Ἡ μία λέγεται «**μικρὰ εἴσοδος**», ἡ ἄλλη «**μεγάλῃ εἴσοδος**».

- Σύμφωνα μέ τὴ σημερινή τάξι τῆς Λειτουργίας ὁ πρεσβύτερος (ὁ ἱερεὺς), ὅταν δέν ὑπάρχη διάκονος, παίρνει ἀπὸ τὴν ἁγία Τράπεζα τὸ **ιερό Εὐαγγέλιο**, τὸ κρατᾷ στό ὕψος τοῦ προσώπου, ἔτσι πού τὸ πρόσωπό του καλύπτεται ἀπὸ τὸν Ἐρχόμενο Χριστό. Προηγεῖται ἡ **λαμπάδα**, πού θυμίζει τὸν **Πρόδρομο** τοῦ Χριστοῦ. Ὁ τίμιος Πρόδρομος εἶναι «ὁ λύχνος ὁ καιόμενος καὶ φαίνων» (Ἰωάν. ε' 35).

- Ἡ σειρά τῆς θείας Λειτουργίας ἀντιγράφει τὸν ἐπίγειο βίον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ. Πρῶτα ὁ Κύριος διδάσκει καὶ ὕστερα παραδίδεται στόν ἐκούσιο θάνατο, γιὰ νὰ προσφερθῇ «*ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας*».

- Ἡ μικρὰ εἴσοδος ἱστορικά ἀποτελεῖ κατάλοιπο παλαιᾶς συνηθείας. Δηλαδή, ὅταν πλησίαζε ὁ καιρὸς γιὰ τὴν ἀνάγνωσι τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ἔπαιρνε ὁ λειτουργὸς ἐν πομπῇ ἀπὸ τὸ **Σκευοφυλάκιο**, γιὰ νὰ τὸ ἐναποθέσῃ στὴν ἁγία Τράπεζα. Σήμερα βέβαια τὸ Εὐαγγέλιο παραμένει πάντοτε πάνω στὴν ἁγία Τράπεζα.

Καὶ ἐπ' εὐκαιρία θὰ τονίσουμε, ὅτι ὁ λειτουργὸς ὀφείλει νὰ προσέχη. Μέχρι πρό τινός παντοῦ δυστυχῶς ὑπῆρχε στὴν ἁγία Τράπεζα Εὐαγγέλιο κάποιας ἐκδόσεως, ὅπου ἔχουν παρεισφύσει δεκάδες (ἴσως καὶ ἑκατοντάδες) σοβαρὰ λάθη! Γιατί δέν προμηθεύονται ὅλοι οἱ ναοὶ τὸ Εὐαγγέλιο, ἐκδόσεως τῆς **Ἀποστολικῆς Διακονίας**, ὅπου πέρα ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἔγκρισι τῆς Ἱ. Συνόδου, ἔχουμε κείμενο καὶ προσεγμένο τυπογραφικά καὶ χωρὶς λάθη; Οἱ περισσότεροι λειτουργοὶ (καὶ ἐπίσκοποι δυστυχῶς) θέτουν ἐπὶ τῆς ἁγίας Τραπέζης τὸ ὅποιοδήποτε τυπωμένο κείμενο, ἀρκεῖ νὰ ἔχη βαρὺ **σιδερένιο** περιτύλιγμα (λές καὶ τὸ εὐαγγέλιο εἶναι «*γιὰ τὰ σίδερα*»!!!).

- Ὁ λαὸς, ὅταν βλέπῃ τὸ λειτουργὸ νὰ βγαίνει ἀπὸ τὴ βορεία πύλη καὶ νὰ κρατᾷ ὑψηλά καὶ μέ τὰ δύο του χέρια τὸ Εὐαγγέλιο, αἰσθάνεται ὅτι βλέπει τὸν Χριστό νὰ ἔρχεται γιὰ νὰ διδάξῃ. Περνάει ὁ **Χριστὸς ὡς διδάσκαλος**. Γι' αὐτὸ σκύβουν οἱ πιστοὶ εὐλαβικά τὸ κεφάλι καὶ κάνουν τὸ σταυρὸ τους. Πολλοὶ κάνουν καὶ μετάνοια.

- Ὅση ὥρα κρατᾷ ἡ εἴσοδος τοῦ Εὐαγγελίου, ψάλλεται (ἐφ' ὅσον εἶναι Κυριακή) τὸ **ἀναστάσιμο** ἀπολυτίκιον τοῦ ἤχου. Δίδεται τρόπον τινὰ δοξολογικός καὶ εὐχαριστήριος τόνος γιὰ τὴν εἴσοδο τοῦ Εὐαγγελίου. Ὑμνοῦμε τὸν ἐρχόμενο Κύριο, πού μέ τὴ διδαχὴ Του κηρύττει τὴ **ζωὴ** καὶ τὴν **ἀνάστασι**.

- Ὅταν φθάσῃ τὸ εἰσοδευόμενο Εὐαγγέλιο στόν σολεά, πρὸ τῆς ὥραίας πύλης, ὁ λειτουργὸς ἀπαγγέλλει τὴν **εὐχὴ τῆς μικρᾶς Εἰσόδου**, πού μᾶς θυμίζει, ὅτι δέν εἴμαστε μόνοι στό Ναό, ἀλλὰ μαζί μας εἶναι καὶ οἱ **ἅγιοι ἄγγελοι**. Παραθέτουμε τὰ λόγια τῆς εὐχῆς:

«**Δέσποτα Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν,**
ὁ καταστήσας ἐν οὐρανοῖς τάγματα καὶ στρατιάς ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων,
εἰς λειτουργίαν τῆς σῆς δόξης,
ποίησον σὺν τῇ εἰσόδῳ ἡμῶν, εἴσοδον ἀγίων ἀγγέλων γενέσθαι,
συλλειτουργούντων ἡμῖν καὶ συνδοξολογούντων τὴν σὴν ἀγαθότητα.
Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις,
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Μεταφραστικὴ ἀπόδοσις:

Δέσποτα Κύριε καὶ Θεέ μας,
 Σὺ ποὺ δημιουργήσες τοὺς οὐρανοὺς τάγματα καὶ στρατιές ἀγγέλων
 νὰ ὑπηρετοῦν τὴ δόξα Σου,
 κάμε καὶ τώρα, ἐνῶ θὰ γίνεται ἡ εἴσοδος μας στὰ ἅγια,
 νὰ εἰσοδεύσουν καὶ ἅγιοι ἄγγελοι
 καὶ νὰ συλλειτουργήσουν καὶ συνδοξολογήσουν μαζί μας τὴν ἀγαθότητά Σου.
 Γιατί σέ Σένα πρέπει κάθε δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνησις,
 στὸν Πατέρα, στὸν Υἱὸ καὶ στοῦ Ἁγίου Πνεύμα,
 τώρα καὶ πάντοτε καὶ τοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

● Ζοῦμε τό μυστήριο τῆς ἀγγελικῆς παρουσίας καὶ **ἀγγελικῆς συλλειτουργίας.**

Ὁ συντάκτης τῆς περίφημης αὐτῆς εὐχῆς πρέπει νὰ εἶχε κατὰ νοῦ ἀγγελικὲς συλλειτουργικὲς παρουσίες στὴν Ἁγία Γραφή.

— Ἀναφέρεται στὸν προφήτη **Ἠσαΐα**, πού λέει: «Εἶδον τὸν Κύριον καθήμενον ἐπὶ θρόνου ὑψηλοῦ καὶ ἐπηρμένου καὶ Σεραφεῖμ εἰστήκεσαν κύκλῳ Αὐτοῦ...» (Ἠσ. στ' 1-3).

— Ἀναφέρεται στὸν προφήτη **Δανιήλ**, πού λέει: «Χίλια χιλιάδες ἀγγέλων ἐλειτούργουν Αὐτῷ καὶ μύρια μυριάδες παρειστήκεισαν Αὐτῷ· κριτήριον ἐκάθησε καὶ βίβλοι ἠνεώχθησαν» (Δαν. β' 13).

— Ἀναφέρεται στὸν εὐαγγελιστὴ **Λουκᾶ**, πού περιγράφει τὴ μεγάλη Λειτουργία τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅπου συλλειτουργοῦν πλῆθος ἀγγέλων: «Καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο τῷ ἀγγέλῳ, πλῆθος στρατιάς οὐρανίου, αἰνούντων τὸν Θεόν καὶ λεγόντων· Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία» (Λουκ. β' 13).

— Ἀναφέρεται καὶ στὴν **Ἀποκάλυψη**, ὅπου ὁ Ἰωάννης περιγράφει σχετικὸ ὄραμα: «Εἶδον καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κύκλῳ τοῦ θρόνου... καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων» (Ἀποκ. ε' 11)

● Ἀφοῦ ὁ λειτουργὸς ἀπαγγείλη τὴν εὐχή, εὐλογεῖ σταυροειδῶς τὴν εἴσοδο, τὴν πύλη, πού θὰ περάσῃ ὁ Χριστὸς διδάσκων. Καὶ λέει: «**Εὐλογημένη ἡ εἴσοδος τῶν ἀγίων Σου**». Περνάει ὁ Χριστὸς (εἴσοδος) στὸν **κόσμο**. Περνάει ὁ Χριστὸς (εἴσοδος) στὸν οὐρανό, ὡς **Ἀρχιερέας**, μέ τὴν Ἀνάληψη. Περνοῦν οἱ **ἅγιοι** τὴν πύλη τοῦ παραδείσου. Εὐλογημένη κάθε εἴσοδος στὴ ζωὴ, στὴν χάρι, στὴ βασιλεία.

● Καὶ τέλος ὑψώνοντας τό ἱερό Εὐαγγέλιο, ἐκφωνεῖ: «**Σοφία! Ὁρθοί**». Τό βιβλίό αὐτό, πού εἰσοδεύεται, εἶναι **σοφία**, «οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως οἱ ἀπόκρυφοί» (Κολοσ. β' 3). **Ὁρθοί**, ὄρθιοι, μέ σεβασμὸ καὶ προσοχή, στεκόμαστε μπροστὰ στοῦ εὐαγγέλιου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Μέ τὴ μελέτη τοῦ εὐαγγελίου, τῆς Ἁγίας Γραφῆς, εἰσερχόμεθα στὴ χάρι τοῦ μυστηρίου τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας.

Εικόνοστάσια

→ συνέχεια από τή σελ. 39

• Βλέπουμε (τρίτον) εικόνες νά τις **πριονίζουν**, πού όμως διδάσκουν. Σ' αυτές προέχει ὁ προφήτης **Ἡσαΐας**, ἐνσάρκωσις τῆς **προφητείας**. «Ἄλλοι δέ ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον» (Ἐβρ. ια' 34).

• Βλέπουμε (τέταρτον) εικόνα τοῦ Θεοῦ νά μεταφέρεται ἀπό τό βασιλικό παλάτι στή σκηνή τοῦ **σκλαβωμένου** λαοῦ. Εἶναι ὁ **Μωϋσῆς**.

Ὅπως ὁ Χριστός ἀπό τή θεϊκή δόξα ἦρθε στό σκλαβωμένο λαό γιά νά τόν ἐλευθερώσῃ ἀπό τή δουλεία τῆς ἀμαρτίας καί τοῦ θανάτου, ἔτσι, **προεικονικά**, ὁ Μωϋσῆς ἄφησε τό παλάτι τοῦ Φαραώ καί τάχθηκε στό πλευρό τῶν ὑποδούλων, γιά νά τούς ἐλευθερώσῃ. «Μᾶλλον ἐλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ ἢ ἔχειν πρόσκαιρον ἀμαρτίας ἀπόλαυσιν» (Ἐβρ. ια' 24-26). Ἐνσάρκωσις τῆς **ἐλευθερίας**.

• Βλέπουμε (πέμπτον) εικόνες τοῦ Θεοῦ νά **κατατροπώνουν** ἀντιπάλους. Ἐνσάρκωσις τῆς **δυνάμεως**. «Ἐπιλείπει με διηγούμενον ὁ χρόνος περί Γεδεών, Βαρὰκ τε καί Σαμφών καί Ἰεφθάε, Δαβίδ τε καί Σαμουήλ καί τῶν προφητῶν, οἱ διά πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας» (Ἐβρ. ια' 32). Προεικονίζουν τόν πόλεμο τοῦ Χριστοῦ κατά τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων.

• Βλέπουμε (ἕκτον) εικόνες **κυνηγημένες**, νά κρύβονται «ἐν σπηλαίοις καί ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς». Πόσες **δακρύβρεκτες** εικόνες κρύβει ὁ κόσμος! Εἶναι οἱ **ἔμφυχες** εικόνες, οἱ **ὄσιοι**, πού δακρύζουν προσευχόμενοι. Οἱ **πονεμένοι**, εικόνες, πού κλαῖνε. Οἱ θλιμμένοι καί σταυρωμένοι τῆς ζωῆς. Εἰκόνες **ματωμένες**.

Ἀντίγραφα

Ἡ **Ὁρθοδοξία** εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν **μαρτύρων**. Εἶναι ἡ περιφερόμενη εικόνα.

• Ἡ ζωή τῶν **ἀγίων** εἶναι **περιφορά** εικόνας. **Περιφορά** καί **ἀναφορά**. Οἱ πιστοί ἀναφέρονται στό Χριστό, βλέπουν τόν Χριστό, περπατᾶνε στά ἴχνη τοῦ Χριστοῦ, μιμοῦνται τόν Χριστό.

• Ἄν οἱ ἅγιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἶναι **προεικονίσματα** τῆς εικόνας τοῦ Θεανθρώπου, οἱ ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας στήν Καινή Διαθήκη, εἶναι τά πιστά **ἀντίγραφα** τῆς εικόνας τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Ἀμέτρητοι οἱ μάρτυρες, ὅπως οἱ **σταγόνες** ἀπό τά σύννεφα (Ἐβρ. ιβ' 1).

• Τούς χριστομίμητους ἀγίους τῆς Ὁρθοδοξίας ἀκολουθοῦν καί οἱ πιστοί σήμερα. Σέ τίποτε ἄλλο δέν ἀποβλέπουν, παρά μόνο «εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτήν Ἰησοῦν» (Ἐβρ. ιβ' 1).

• Ὁ Χριστός, ὡς πρός τόν Πατέρα, εἶναι «**εἰκὼν ἰσότυπος**». Ὡς πρός τούς ἀνθρώπους εἶναι «**εἰκὼν πρωτότυπος**». Οἱ ἅγιοι, σέ σχέσι μέ τό Χριστό, εἶναι **ἀντίτυπα**. Σέ σχέσι μέ μᾶς εἶναι **πρότυπα**.

• Τά **βρέφη** εἶναι ἀγγελικές εικόνες. Τίς καταστρέφουν μερικοί. «**Πέταξέ το**», ἀκούγεται ἡ σατανική στριγγιλιά γιά τήν ἀνεπιθύμητη κυοφορία. Καλύτερα ὅμως νά πετάξῃς μιά εικόνα ξύλινη, παρά μιά **ἔμφυχη εικόνα**, νά πετάξῃς ἓνα παιδί.

• Ὑπάρχουν εικόνες σέ τοίχους ἀπομακρυσμένων τόπων, ὅπου ἄθεοι μέ τίς λόγχεις τους βγάλανε τά **μάτια** τῶν ἀγίων! Φρικτότερη ὅμως εἶναι ἡ ἀσέβεια, πού γίνεται σέ κλινικές καί ἰατρεῖα: Βλέπεις παιδιά, πού μέ τό μαχαίρι τῶν ἀμβλώσεων τά βγάζουν ἀπό τή ζωή, τά κατασφάζουν.

• Τά μικρά **παιδιά** εἶναι εικόνες ὁμορφες μέ **οὐράνια** πρόσωπα. Τίς μουτζουρώνουν. Τήν ἀθωότητα τήν κάνουν πονηρία. Τούς ἀγίους τούς κάνουν ἀγρίους.

• Κάθε ἄνθρωπος εἶναι εικόνα τοῦ Θεοῦ. Στήν **Ὁρθοδοξία** οἱ πιστοί εἶναι **εἰκόνες περιφερόμενες**. Στήν Ὁρθοδοξία τιμᾶται ἡ εικόνα, ἡ **Ἄχραντος** εικόνα τοῦ Χριστοῦ. Στήν Ὁρθοδοξία κατασκευάζονται ἅγιες εικόνες, γιά τό **τέμπλο** τοῦ Οὐρανοῦ. Κατασκευάζονται **ἅγιοι**, πού εἶναι εικόνες χριστομίμητες, πού στολίζουν τή βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ξαναστηθοῦν στά εικόνοστάσια τῆς ζωῆς οἱ εικόνες τοῦ Χριστοῦ.

Κάθε ὀρθόδοξος ἄς γίνουμε εικόνα τοῦ Χριστοῦ, πού μεταφέρεται ἀπό τόπο σέ τόπο. Γιά νά δοξάζεται τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ γιά πάντα.

π. Δ. Α.

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Χριστός ὅλων τῶν ἐθνῶν

Ρωμ. α' 1-2

Δοῦλος Χριστοῦ (στ. 1)

Ἦρχίζει καί ἡ πρὸς Ρωμαίους ἐπιστολή τοῦ Παύλου μέ τό ὄνομά του, ὅπως καί ὄλες οἱ ἄλλες ἐπιστολές του, πλήν τῆς πρὸς Ἑβραίους. Τό ἔργο τοῦ Παύλου γίνεται μέν μέ βαθεία ταπείνωσι, ἀλλ' ὄχι ἀνώνυμα. Ἐπιτελεῖται μέ φόβο Θεοῦ, ἀλλά καί μέ προσωπική εὐθύνη: «Παῦλος, δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κλητός ἀπόστολος, ἀφωρισμένος εἰς εὐαγγέλιον Θεοῦ» (στ. 1). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «(Γράφει) ὁ Παῦλος, δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού τόν κάλεσε ὁ Θεός νά γίνῃ ἀπόστολος καί τόν ξεχώρισε γιά νά διαδώσῃ τό εὐαγγέλιο».

- «Παῦλος!». Ἀρκεῖ τό ὄνομα αὐτό, σάν πιστοποιητικό τῆς ἀληθείας. Ὅσο κι ἄν ψευδάδελφοί προσπάθησαν νά μειώσουν τό κύρος τοῦ Παύλου, στή συνείδησι τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τό ὄνομά του ἀποτελοῦσε ἐγγύησι.

- Ὁ Παῦλος στέλνει τήν Ἐπιστολή. Καί ποιά τά διάσημα τοῦ Παύλου; «Δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ» (στ. 1). Τιμητικός τίτλος νά εἶσαι δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τιμητικό γιά ἕναν ἄνθρωπο νά ὑποτάσσεται στόν σπουδαιότερο Ἀφέντη, τόν πίο φιλελεύθερο καί φιλόανθρωπο Κύριο.

Ἐτσι τιμητικό γιά τόν ἄνθρωπο, γιά τό χριστιανό, εἶναι νά θεωρῆται καί νά εἶναι δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ πλάστοιουργός του, ἄρα τοῦ ἀνήκει. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ πίο φιλελεύθερος καί φιλόανθρωπος Κύριος. Τό νά εἶσαι δοῦλος Χριστοῦ, ἰσοδυναμεῖ μέ τήν ὑψίστη ἐλευθερία, μέ τήν ὑψίστη τιμή, μέ τήν ὑψίστη ἀμοιβή.

Κλητός ἀπόστολος (στ. 1)

Δέν τό λέει ἀπλῶς, ἀλλ' εἶναι ὄντως ὁ Παῦλος καθ' ὄλα δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, ἀπό τότε, πού ὁ Θεός τοῦ ἔκανε τή μεγάλη τιμή νά τόν καλέσῃ καί νά τόν κατατάξῃ μεταξύ τῶν ἐκλεκτῶν του ἀπο-

στόλων. Εἶναι ἀπόστολος, ὄχι διότι ὁ ἴδιος τό ἐπεδίωξε ἢ τό ἄξιζε ἢ ὁ ἴδιος τά κατάφερε, ἀλλά διότι τόν διάλεξε ὁ Θεός. «Κλητός ἀπόστολος» (στ. 1). Δύο μεγάλες ἀλήθειες κρύβει τό «κλητός».

- Δέν ἐμφανίσθηκε ὁ μόνος του, παίρνοντας τόν τίτλο τοῦ ἀποστόλου. Δέν ἦταν αὐτόκλητος, ὅπως πολλοί, πού παίρνουν μόνοι τους ἕνα ρόλο, πού οὔτε ὁ Θεός οὔτε ὁ λαός (ἡ Ἐκκλησία) τοῦς ἔχει δώσει. Αὐτοχειροτόνητοι ἡγέτες.

Ὁ ἀπόστολος τοῦ Θεοῦ ἔχει δυνατή μέσα του τή φωνή τῆς οὐρανόου κλήσεως.

Ἐχει μεγάλη σημασία ἡ κλήσις, ἡ πρόσκλησις τοῦ Θεοῦ γιά ἕνα συγκεκριμένο ρόλο. Φυσικά ἐδῶ δέν πρόκειται γιά τή γενική κλήσι τῆς σωτηρίας, πού ἀπευθύνεται σέ ὄλους ἀνεξαιρέτως τοῦς ἀνθρώπους. Εἶναι ἡ καθολική ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ πρόκειται γιά τήν εἰδική κλήσι τοῦ Θεοῦ, γιά τήν κλήσι σέ συγκεκριμένη ἀποστολή.

- Στήν κλήσι τοῦ Θεοῦ γιά νά γίνῃ ἀπόστολός Του ἀνταποκρίθηκε ἀμέσως ὁ Παῦλος. Ἡ ὑπακοή ἐνεργοποιεῖ τήν κλήσι. Διαφορετικά ἰσχύει τό «Πολλοί εἰσὶ κλητοί, ὀλίγοι δέ ἐκλεκτοί» (Ματθ. κβ' 14). Αἰσθάνεται μεγάλη ἐγγύησι ὁ ἀπόστολος Παῦλος γιά τήν κλήσι τοῦ Θεοῦ. Τόν κάλεσε ἀπό τό ἀντίθετο στρατόπεδο, νά τόν κάνῃ δικό του ὄπλιτη.

Ἀφωρισμένος (στ. 1)

«Ἀφωρισμένος εἰς εὐαγγέλιον Θεοῦ» (στ. 1). Ἀφωρισμένος σημαίνει διαλεγμένος.

- Ὑπάρχει κακός ἀφορισμός, ὅταν κάποιον τόν ξεκόβῃς ἀπό τό σύνολο. Ὅπως ξεκόβεις ἕνα φωριασμένο πρόβατο ἀπό τά ἄλλα, γιά νά μή μεταδοθῇ καί σ' αὐτά ἡ ψώρα, ἔτσι ἡ ποιμανουσα Ἐκκλησία ἔχει δικαίωμα καί καθῆκον νά ξεκόβῃ κάποτε πρόσωπα, πού ἦσαν μέν δικά της πρόβατα, ἀλλ' ἀπέκτησαν τήν ψώρα τῆς αἰρέσεως καί τῆς πλάνης. Τά ἀφορίζει, γιά νά μή μεταδοθῇ ἡ αἵρεσις καί στά λοιπά πρόβατα τοῦ Χριστοῦ.

Υπάρχει και ο καλός αφορισμός, όταν διαλέγεται ειδικά κάποιος, δηλαδή ξεχωρίζεται από τους πολλούς και ως έκλεκτος του Θεού διακονεί από υψηλότερη σκοπιά τό λαό του Θεού. Ο Παῦλος ἦταν τέτοιος αφορισμένος. Δηλαδή:

- Ἦταν από τό Θεό διαλεγμένος γιά τό ἔργο του Εὐαγγελίου. Τί μεγάλη τιμή! Πόσο πρέπει νά δοξολογοῦμε τό Θεό γιά τόν προσωπικό μας αφορισμό! Μέσα στό ἄπειρο σύμπαν, μέ τά δισεκατομμύρια ἄστρα, ὁ Θεός διάλεξε ἕνα σκουλήκι, ἐμένα καί σένα, γιά νά μᾶς κάνη μέλη τῆς Ἐκκλησίας Του, κληρονόμους τῆς βασιλείας Του. Αἰσθανόταν αὐτή τήν τιμή ὁ Παῦλος.

- Δέν εἶχε δικαίωμα ὁ οποιοσδήποτε νά τοῦ ἀμφισβητήση τό ἔργο του, τήν ἀποστολικότητά του, ἀφοῦ οὐσιαστικά ὁ οὐρανός τόν εἶχε «*χειροτονήσει*». Ὅποιος καθίσταται ἀπό τόν οὐρανό, πῶς μπορεῖ ν' ἀμφισβητηθῆ ἀπό τή γῆ;

- Δέν εἶχε δέ ὁ ἴδιος δικαίωμα ν' ἀλλάξη πορεία, ἀφοῦ ὁ Θεός τόν εἶχε «ἀφορίσει», διαλέξει, γιά τό «εὐαγγέλιον». Αὐτό τό διάλεγμα δέν ἀποτελοῦσε μεροληπτική μεταχείρισι τοῦ Θεοῦ. Ὅποιος καλεῖται γιά ὑψηλότερο ἔργο, αὐτός διατρέχει καί μεγαλύτερους κινδύνους καί ἔχει περισσότερες πιθανότητες ν' ἀπολεσθῆ. Ἄρα δέν εἶναι κατηράκι τοῦ Θεοῦ ἕνα ξεχωριστό τάλαντο, ἕνα ἕκτακτο χάρισμα, μία εἰδική κλῆσις. Θά ἦταν ἄδικος ὁ Θεός, ἂν δέν σταυρωνόταν γιά ὅλους καί ἂν δέν καλοῦσε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους στή βασιλεία Του. Τά χαρίσματα εἶναι χρέωσις, ὑπερχρέωσις ἐκείνων, πού τά ἔχουν, καί ὄχι ὑποχρέωσις τοῦ Θεοῦ, νά τοὺς βραβεύσῃ γι' αὐτά, πού Ἐκεῖνος τοὺς ἔδωσε.

Χριστός τῶν προφητειῶν (στ. 2-3)

Γιά τό εὐαγγέλιο τόν διάλεξε ὁ Θεός. Εὐαγγέλιο εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Ἄν εὐαγγέλιο σημαῖν ὅ,τι πιά ὠραῖο καί πιά γλυκό, τότε ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τό εὐαγγέλιο. Ἐκεῖνος, πού εἶναι ἡ πηγή τῶν ἀγαθῶν, ἀλλά καί ἡ φανέρωσις τῶν ὑψίστων ἀγαθῶν στή γῆ. Ἡ γλυκύτερη εἶδσις γιά τόν ἄνθρωπο εἶναι, ὅτι «Ἰησοῦς Χριστός ἦλθεν εἰς τόν κόσμον ἀμαρτωλούς σῶσαι» (Α΄ Τιμ. α΄ 15). Καί τό ἔργο τοῦ κήρυκος τοῦ Εὐαγγελίου ἕνα εἶναι, νά γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τόν Υἱό, πού ἀπέστειλε ὁ Πατέρας, γιά νά μεταδώσῃ ζωή αἰώνιο. «Ἴνα γινώσκωσί σε τόν μόνον ἀληθινόν Θεόν καί ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν» (Ἰωάν. 12΄ 3).

- Ο Παῦλος οὔτε στιγμή δέν λησμονεῖ, ὅτι τό

εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διακονεῖ. Ὅσakis μιλάει γιά τό Χριστό, τόν ἀναφέρει ὡς «*Ἰησοῦν Χριστόν*», ἢ «*Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν*», θέλοντας νά τονίσῃ καί τίς δύο φύσεις τοῦ Θεανθρώπου. Εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶναι καί Χριστός, ὁ χρισμένος ἀπό τό Θεό Πατέρα γιά τό μεσσιακό ἔργο, γιά τήν ἀπολύτρωσί μας. Εἶναι ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος ὅμως εἶναι καί Κύριος, δηλαδή, καί Θεός, ὁ Θεός ἡμῶν.

Τό κήρυγμα τοῦ Παύλου ἦταν κήρυγμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, δηλαδή, εὐαγγέλιο. Δέν παρουσιάζει ὁ Παῦλος κάποιο τιμωρό Θεό, ἀλλά τό Θεό τῆς ἀγάπης. Ὁ Θεός βεβαίως τιμωρεῖ, ἀλλ' ἐκείνους μόνο, πού ἀρνήθηκαν πεισματικά τήν ποικίλη Του ἀγάπη. Τό κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου δέν εἶναι κάτι τό σκυθρωπό καί σκληρό. Εἶναι ὁ λόγος τῆς ἐλπίδας. Εἶναι ἡ χαρά ἡ ἀληθινή. Εἶναι ἡ ἐπαγγελία τῆς ζωῆς.

- Αὐτό τό εὐαγγέλιο φαινόταν κάτι καινούργιο γιά τοὺς πιστούς τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Ἦταν ὅμως παλαιό. Καί διότι βρισκόταν κρυμμένο στό προαιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ, ἀλλά καί διότι βρισκόταν σάν ἱερή ἐπαγγελία στίς προφητεῖες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ὅταν ἡ προφητεία ἀναφέρεται σέ ἐπαγγελία, σέ ὑπόσχεσι τοῦ Θεοῦ, λέγεται «*προεπαγγελία*». Ἔτσι παρουσιάζει στή συνέχεια τῆς Ἐπιστολῆς τό εὐαγγέλιο ὁ Παῦλος: «*Ὁ προεπηγγέλματο διά τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν γραφαῖς ἀγίας*» (στ. 2). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «*Ὁ Θεός εἶχε προαναγγεῖλει μέ τοὺς προφήτες Του στίς ἅγιες Γραφές τό εὐαγγέλιο*».

Ὁ προφητικός λόγος εἶναι εὐαγγέλιο πρὶν ἀπό τό εὐαγγέλιο. Καί διότι μιλάει γιά τήν ἔλευσι Ἐκείνου, πού θά εἶναι τό εὐαγγέλιο, ἡ χαρά τοῦ κόσμου, καί διότι προετοιμάζει τοὺς ἀνθρώπους γιά τήν ὑποδοχή αὐτοῦ τοῦ εὐαγγελίου καί γίνεται αὐτή ἡ προετοιμασία νοσταλγία, ἀνυπόμονη λαχτάρα, «ἀποκαταδοκία» (Φιλιπ. α΄ 20), ἀλλά καί διότι ὁ προφητικός λόγος εἶναι γεμᾶτος τύποις, προτυπώσεις, εἰκόνες τοῦ εὐαγγελίου.

Εἶναι χαρακτηριστικό, ὅτι ὁ Παῦλος ὀνομάζει «*Γραφάς ἀγίας*» τά βιβλία τῶν προφητῶν. Καί εἶναι ὄχι ἀπλῶς ἅγιες οἱ Γραφές, ὅσες περί τοῦ Χριστοῦ προφητεύουν ἢ εὐαγγελίζονται, ἀλλά θεόπνευστες. Διότι εἶναι ἀδύνατο νά μιλήσῃ κανεὶς μέ τόση ἐνάργεια γιά τό θαυμαστό σχέδιο τῆς σωτηρίας, χωρίς Πνεῦμα Ἅγιο. Τῶν ἀγίων Γραφῶν διάκονος γινόταν καί ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος ἐκείνη τή στιγμή, πού συνέτασσε τήν Ἐπιστολή. Κινούμενος ἀπό τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἔγραφε ὅσα ἔγραφε.

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Τά τρία Ἄλφα!

Α ὁ Σταυρό τόν ἔστησαν τά τρία Α: **Η** Ἀγάπη, ἡ ἁμαρτία, ἡ ἀσέβεια. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ἁμαρτία ἡ δική μας, ἡ ἀσέβεια τῶν χριστοκτόνων.

● Για τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ὅπως ζωγραφίζεται πάνω στό Σταυρό, ἀναφωνεῖ ὁ κήρυκας τοῦ Σταυροῦ, ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Συνίστησι δέ τήν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανεν» (Ρωμ. ε' 8). Ὁ Σταυρός εἶναι τό συστατικό τῆς ἀγάπης, τά διαπιστευτήρια τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ.

● Για τήν ἁμαρτία τή δική μας λέει ὁ θεατής τοῦ Σταυροῦ, ὁ μαθητής τῆς ἀγάπης, ὁ Ἰωάννης: «Τό αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καθαρίζει ἡμᾶς ἀπό πάσης ἁμαρτίας» (Α' Ἰωάν. α' 7).

● Για τήν ἀσέβεια τῶν σταυρωτῶν καί θεοκτόνων λέει πάλι ὁ Παῦλος: «Ἐπί πλείον προκόψουσιν ἀσεβείας» (Β' Τιμ. β' 16). Θά προχωρήσουν σέ μεγαλύτερη ἀσέβεια. Καί ἡ μεγαλύτερη ἀσέβεια εἶναι ἡ βλασφημία τοῦ Χριστοῦ, τό σταύρωμα τοῦ Χριστοῦ. Προχωρεῖ ἀκάθεκτη ἡ ἀσέβεια καί σήμερα. Ἀκόμα καί τή Μεγάλη Παρασκευή ὁ ἀέρας μολύνεται μέ βλασφημίες ἀσεβῶν ἀτόμων.

● Ὅποιος διαλέγει τό Σταυρό τοῦ Χριστοῦ, ὅποιος ἀγόγγυστα συναναβαίνει μέ τό Χριστό στό μονοπάτι τοῦ Γολγοθᾶ, αὐτός παίρνει γιά δῶρο τήν Ἀνάσταση. Γίνεται κοινωνός τῆς Ἀναστάσεως μόνο ὅποιος γίνεται κοινωνός τοῦ Πάθους. «Συνετάφημεν διά τοῦ βαπτίσματος εἰς τόν θάνατον, ἵνα ὡσπερ ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν διά τῆς δόξης τοῦ πατρὸς, οὕτω καί ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. στ' 4). Περιπατᾶμε ἀντάμα μέ τόν πόνο ἐδῶ, γιά νά χειραγωγηθῶμεθα αἰώνια ἀπ' τήν Ἀνάσταση.

Τά «ἔμφυλα στερεότυπα»

(Δημοσιεύουμε ἐπιστολή τοῦ ἱατροῦ κ. Ἀντωνίου Παπαγιάννη - υἱοῦ τοῦ π. Κωνσταντίνου Παπαγιάννη - στήν ἐφημερίδα «Καθημερινή» τῆς 1 Φεβρ. 2017).

Μ ἔκατάπληξη διάβασα τήν ἐγκύκλιο τοῦ ὑπουργείου Παιδείας πρός τά γυμνάσια γιά «Υλοποίηση στό γυμνάσιο θεματικῆς ἑβδομάδας ἐνημέρωσης καί εὐαισθητοποίησης σέ ζητήματα διατροφῆς, ἐθισμού-ἐξαρτήσεων καί ἐμφύλων ταυτοτήτων κατά τό σχολικό ἔτος 2016-2017», στό πλαίσιο τῆς ὁποίας μεταξύ ἄλλων, θά πρέπει νά «ἀποδομηθοῦν τά ἔμφυλα στερεότυπα».

Τί ἀκριβῶς σημαίνει καί ποῦ ἀποβλέπει αὐτή ἡ «ἀποδόμηση»; Μήπως σέ μιᾶ ἀμφίβολη ψυχοκοινωνική ἀνάπτυξη τῶν παιδιῶν, μέ θόλωση τῶν γραμμῶν, ποῦ διαχωρίζουν τόν ἄνθρωπο σέ «ἄρρεν καί θῆλυ», ὅπως γνωρίζαμε ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια, «ἀπό κτίσεως κό-

ΙΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»
Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Ἐτησίᾳ συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

σμου»; Προφανώς κάποιους βολεύει μιά τέτοια θολούρα, ώστε νά μπορούν νά «ψαρεύουν» καί νά δημιουργοῦν ὁμοίους τους, κατὰ τό γνωστό σύνθημα «**Ἄνδρας (ἢ γυναίκα) δέν γεννιέσαι, γίνεσαι**».

Ἡ κατάσταση θυμίζει ζωηρά τόν μύθο τοῦ Αἰσώπου γιά τήν ἀλεπού μέ τήν κομμένη οὐρά: Θέλοντας νά μειώσει τή δική της μειονεξία, προσπαθοῦσε νά πείσει, ὅτι «ἔτσι εἶναι ἡ μόδα» καί ὅτι πρέπει οἱ ἄλλες ἀλεπούδες νά ἀκολουθήσουν τό παράδειγμά της.

Πέρα ἀπό αὐτά, ἡ γλῶσσα τῆς ἐγκυκλίου δίνει τήν ἐντύπωση, ὅτι ἀντιγράφει (ἢ μήπως μεταφράζει;) ξένα παρόμοια κείμενα καί δημιουργεῖ τήν ὑπόνοια, ὅτι ἔχει ὑπαγορευθεῖ ἔξωθεν.

Ὡς Ἕλληνες δέν ἔχουμε τήν ὑποχρέωση οὔτε διάθεση νά δεχθοῦμε ξένες ἐπιταγές ὡς πρὸς τό τί θά διδάξουμε στά σχολεῖα μας καί πῶς θά μεγαλώσουμε τά παιδιά μας. Μήπως αὐτή ἡ «ἀποδομησις» ἀποτελεῖ κάποιου εἶδους «μνημονιακή δέσμευση»; Ἄν ναι, γιάτί τό κράτος δέν λείπει στόν κόσμο τήν ἀλήθεια; Καί ἄς δεχθεῖ τίς σχετικές ἀντιδράσεις.

Ὅσα γράφονται δέν ἐπιδιώκουν νά δημιουργήσουν κανενός εἶδους διάκριση, φοβία ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο. Τό ζητούμενο εἶναι, πολύ ἀπλᾶ, ὁ σεβασμός στήν ἀνθρώπινη γενετήσια φυσιολογία, ἀλλά καί στήν ψυχολογία τῶν ἐφήβων μαθητῶν.

Ἐπί τέλος, ἀρκετά ἔχουν στό κεφάλι τους ἀπό τή γενική ἀτμόσφαιρα τῆς κρίσης μέ τίς οικονομικές καί τίς ἄλλες συνέπειές της, ἀλλά καί ἀπό τίς μαθησιακές ἀπαιτήσεις τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας συστήματος. Εἶναι ἀνάγκη νά τοὺς ἐμφυτεύσουμε καί τά **ψυχοσεξουαλικά συμπλέγματα** μιᾶς μικρῆς μειοψηφίας;

Ἀντισυνταγματική «συμβίωσις»

Γπουδαῖος νομικός ὁ π. εἰσαγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. **Γεώργιος Σαυιδᾶς**. Στό «Νομικό Βῆμα» δημοσίευσε μελέτη, πού μέ ἀδιάσειστα νομικά ἐπιχειρήματα ἀποδεικνύει ἀνίσχυρο τό «**σύνφωνο συμβίωσης μεταξύ ὁμοφύλων**

προσώπων». Παραθέτουμε χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα.

1. Γιά τό ἄν εἶναι **προοδευτικοί** οἱ ἐκφυλλοι: «**Προοδευτικός εἶναι ὁποῖος ἀποδέχεται ὅσα ἀνυψώνουν τόν ἄνθρωπο ὡς ἀξία, εἴτε αὐτά ἔχουν τίς ρίζες τους στό παρελθόν, εἴτε ἄρχισαν νά κρατοῦν στό παρόν**».

2. Γάμος μόνο μεταξύ **ἀνδρός καί γυναικός**: «**Καί ἀπό τό Διεθνές Σύμφωνο τοῦ ΟΗΕ προκύπτει μέ σαφήνεια, ὅτι βασική προϋπόθεση τελέσεως γάμου εἶναι ἡ διαφορετικότητα τοῦ φύλου... Ἄμα τῇ συμπληρώσει τῆς ἡλικίας γάμου ὁ ἀνήρ καί ἡ γυνή ἔχουν τό δικαίωμα νά συνέρχονται εἰς γάμον καί νά ἰδρύνουν οἰκογένεια (ἄρθρο 23, παράγρ. 2)**».

3. Κατὰ τό **Σύνταγμα** τῆς Χώρας μας: «**Κατὰ τό ἄρθρο 21 τοῦ Συντάγματος καί κατὰ τόν Ἀστικό Κώδικα, ὡς γάμος νοεῖται ἡ νομική ἔνωση καί συμβίωση ζευγαριοῦ, δηλαδή, ἡ σύσταση οἰκογένειας μεταξύ ἑνός ἀνδρα καί μιᾶς γυναίκας**».

Αὐτόν τό γάμο εὐλόγησε ὁ Ἰησοῦς Χριστός στήν Κανά τῆς Γαλιλαίας. Σ' αὐτόν ἀναφέρεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολή. Αὐτός ὁ γάμος κράτησε ἐπί αἰῶνες τίς κοινωνίες. Αὐτόν τό γάμο ἐννοεῖ ὁ μέγιστος τῶν φιλοσόφων Ἀριστοτέλης, ὅταν λέη, ὅτι γάμος εἶναι «**σύννοδος ἀνδρός καί γυναικός ἐπί τέκνων γενέσει καί βίου κοινωνία**»».

4. **Ἀνυπόστατος** γάμος ὁμοφύλων: «**Γάμος μεταξύ προσώπων τοῦ αὐτοῦ φύλου εἶναι κατὰ τήν ἑλληνική ἐννομη τάξη, τή νομολογία καί τήν ἐπιστήμη, ἀνυπόστατος**».

5. Μόνο ὁ φυσιολογικός γάμος διατηρεῖ καί αὐξάνει τήν **κοινωνία**: «**Εἶναι πρόδηλο, ὅτι ὁ θεσμός τοῦ γάμου μεταξύ ἑτεροφύλων καί ἡ ἀπορρέουσα ἀπό αὐτόν οἰκογένεια ἀποτελοῦν τό θεμέλιο καί τόν πυρῆνα τῶν ὀργανωμένων κοινωνιῶν, ἀφοῦ ὀδηγοῦν στήν ἀέναη ὑπαρξή τους**».

6. **Ἀσέλγεια**: «Ὡς «**παρά φύσιν ἀσέλγεια**» χαρακτηρίζεται ἡ γενετήσια πράξη μεταξύ ἀρρένων (ἐννοεῖται, καί μεταξύ θηλέων) στό ἄρθρο 347 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα, ἡ ὁποία, ὑπό τίς προϋποθέσεις

τῆς διατάξεως αὐτῆς, εἶναι ἀξιόποινη. Κάθε πρόσωπο δικαιούται σεβασμοῦ στήν ιδιωτική του ζωή. Αὐτό ὅμως εἶναι ἐντελῶς διαφορετικό ζήτημα ἀπό τό ζήτημα τῆς ἀξιώσεως τῶν ὁμοφύλων ζευγαριῶν νά τοὺς ἀναγνωρισθεῖ μέ νόμο δικαίωμα συμβίωσης ἀντίστοιχο μέ ἐκεῖνο τῶν ἑτεροφύλων ἀτόμων».

7. Ἀντισυνταγματικό κάθε σύμφωνο συμβίωσης ὁμοφύλων: «Τό ἄρθρο 21 τοῦ Συντάγματος ἀπαιτεῖ ἄνδρα καί γυναῖκα γιά τήν ἴδρυσι οἰκογένειας, πού ἀποτελεῖ τό θεμέλιο τῆς συντηρήσεως καί προαγωγῆς τοῦ Ἔθνους...

Εὐλόγως ἐρωτᾶται: Ἐνισχύεται ὁ γάμος καί ἡ οἰκογένεια μέ τή θέσπισι διατάξεως, πού προβλέπει καί ρυθμίζει τή συμβίωση ὁμοφύλων ζευγαριῶν; Ἡ μήπως εὐτελίζονται;».

8. Εἶναι ἀνίσχυρος ὁ νόμος, πού καθιερώνει «σύμφωνο συμβίωσης μεταξύ ὁμοφυλοφίλων»: «Ὁ νόμος 4356/2015 πρέπει νά θεωρηθεῖ ἀνίσχυρος. Μέ τήν παραδοχή “γάμου” μεταξύ ὁμοφυλοφίλων ἔρχεται αὐτός ὁ νόμος σέ ἀντίθεση μέ τό ἄρθρο 21 τοῦ Συντάγματος, ἀλλά καί τίς Διεθνεῖς Συμβάσεις, τά ὁποῖα ἀξιῶνουν γιά τή σύναψη ἐγκύρου γάμου ὑπαρξῆ ἄνδρα καί γυναῖκας».

- Ἡ τεκμηριωμένη νομική ἐργασία τοῦ τέως εἰσαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. Γεωργίου Σανιδᾶ πλουτίζει τά νομικά ἐπιχειρήματα ἐναντίον τοῦ ἐπαισχύντου νόμου, πού ἐπιτρέπει νά συμβιώνουν ἄντρες μέ ἄντρες καί γυναῖκες μέ γυναῖκες καί παρέχει σέ τέτοιου εἴδους συμβιώσεις ἴσα δικαιώματα μέ τήν φυσική οἰκογένεια ἑτεροφύλων προσώπων.

- Προτοῦ νά εἶναι ἀργά, ἄς ξεσηκωθοῦν Ἐκκλησία, ὀργανώσεις καί πολῖτες. Ἄς προσφύγουν μέ ἀλλεπάλληλες προσφυγές στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας.

Τά δύο ἄκρα

Αφορμές σκανδαλισμοῦ δίνονται ἀπό τοὺς λεγομένους οἰκουμενιστές. Πολλοί μάλιστα εἶδαν ἐπικίνδυνα βήματα στή λεγομένη «Μεγάλη καί Ἁγία Σύνοδο» στήν Κρήτη τόν παρελθόντα Ἰούνιο.

Στό φυλλάδιο «Πρός τόν Λαό» τῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας μας (φ. 49) τονίζεται ἡ ἐνότητα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας:

«Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἐκφράζει τήν ἐνότητα καί τήν καθολικότητά της διά τῶν ἱερῶν Μυστηρίων... Ἀξίζει νά σημειωθεῖ, ὅτι ἡ Ἁγία Σύνοδος δέν ἀναφέρθηκε μόνο στό κῦρος τῶν γνωστῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἀλλά σέ αὐτήν γιά πρώτη φορά ἀναγνωρίσθηκαν ὡς Σύνοδοι “καθολικοῦ κύρους”, δηλαδή ὡς Οἰκουμενικές, ἡ Σύνοδος ἐπί Μεγ. Φωτίου (879-880), οἱ ἐπί ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ (1341, 1351, 1368), καί οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλει γιά τήν ἀποκλήρυξη τῆς Συνόδου τῆς Φλωρεντίας (1438-1439), τῶν προτεσταντικῶν δοξασιῶν (1638, 1642, 1672, 1691) καί τοῦ ἔθνοφυλετισμοῦ ὡς ἐκκλησιολογικῆς αἰρέσεως (1872)».

- Βέβαια ὑπάρχουν καί πολλοί, πού στή Σύνοδο τῆς Κρήτης βλέπουν μόνο προδοσίες Ὁρθοδόξου πίστεως! Δικαίωμα νά διαφωνῆ ἔχει ὁ ὅποιοσδήποτε. Ἐκεῖνο πού δέν ἔχει δικαίωμα εἶναι ὁ φανατισμός, ὁ ἐκτός ὀρίων ζηλωτισμός, ἡ ἀπόσχισις ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Τό «διαφωνῶ» μέ οἰκουμενιστικές ἐνέργειες π.χ. τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως, δέν σημαίνει «ἀποκόπτομαι» ἀπό τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας.

- Τά σχίσματα εἶναι δυσίατες πνευματικές ἀσθένειες.

- Τώρα τελευταῖα μερικοί κληρικοί, ἀντί γιά τή λέξι σχίσμα, χρησιμοποιοῦν τή λέξι «ἀποτείχισις», «διακοπή μνημοσύνου», «ἀκοινωνησία». Καί στηρίζουν τίς ἐνέργειές τους ὅλοι σ' ἓνα κανόνα, στόν **ιε' τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου**.

Ἄλλ' ὁ κανόνας αὐτός δέν εἶναι ὑποχρεωτικός. Εἶναι **δυναμικός**. Δίνει τό δικαίωμα νά διακόπτη κάποιος τό μνημόσυνο ἐπισκόπου, στόν ὅποιον ἀνήκει, ἐφ' ὅσον ὁ ἐπίσκοπος κηρύττει «**γυμνῆ τῆ κεφαλῆ**» αἵρεσιν. Καί γεννᾶται τό ἐρώτημα: Ὁ Σεβασμ. π.χ. Μητροπ. Φλωρίνης κ. Θεόκλητος κήρυξε καμμία αἵρεσι, καί δὴ «**γυμνῆ τῆ κεφαλῆ**», δηλαδή προκλητικά; Ὅλοι μιλάνε γιά τήν ὀρθή πίστι καί τόν προσεκτικό βίο του. Γιατί, λοιπόν, ν' ἀποκοποῦν κληρικοί, πού ἀνήκουν στήν ἐπισκοπή του;

• Δικαιολογούν οι αποσχισζόμενοι την πράξη τους: "Αν ο επίσκοπος μνημονεύ τον Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο, είναι... αίρετικός, όπως εκείνος! Κατά πρώτον επίσκοπος (αν άκούη από τον Πατριάρχη έγνωσμένη αίρεσι), μόνο αυτός έχει δικαίωμα (όχι υπόχρεωσι) να διακόψη τό μνημόσυνό του. Τό δικαίωμα αυτό δέν τό έχει πρεσβύτερος, πού άνήκει σέ άλλον επίσκοπο, έγνωσμένης μάλιστα πίστεως και άρετής.

• Ποιός άλλος έγραψε προς Πατριάρχη Κων/λεως περισσότερο από τον μακαριστό π. Έπιφάνιο Θεοδωρόπουλο; Και όμως ουδέποτε συνέστησε διακοπή μνημοσύνου, δηλαδή, διακοπή κοινωνίας μέ επίσκοπο. Στο βιβλίο του «Τά δύο άκρα» (έκδοσις Μονής Κεχαριτωμένης) καυτηριάζει επικίνδυνα οικουμενιστικά βήματα, αλλά και διαφωνεί μέ αποσχιστικές ενέργειες έξ αιτίας οικουμενιστικών βημάτων.

• Ούτε σκανδαλίζουμε μέ οικουμενιστικές ενέργειες, ούτε ένεργοϋμε κατά τό δοκούν. Διαφωνοϋμε και μέ τά δύο άκρα!

Τά δικά μας και των Παπικών!

Τά ίδια θα συμβούν μέ όσα συνέβησαν μέ τό «σκήνωμα» της μάρτυρος **άγίας Βαρβάρας**. Υπάρχουν λείψανα της σέ μοναστήρια και σέ ναούς μας. Άλλ' ό επί κεφαλής της Άποστολικής Διακονίας πιθανόν να έκρινε, ότι όλα αυτά είναι χωρίς χάρι, και έφερε από τους Παπικούς τάχα αυθεντικώτερο λείψανο της άγίας! Φυσικά ό ευπιστος λαός έσπευσε. Φυσικά προκλήθηκαν και ποικίλες αντιδράσεις. Άλλά τά πανηγύρια έγιναν, όπως είχαν προγραμματισθί, μέ όλα όσα... αποδίδουν!

• Προφανώς αυτά είχε υπ' όψη της ή Διαρκής Ίερά Σύνοδος και στην πρώτη συνεδρία του Φεβρουαρίου άντέδρασε, όταν άκουσε, ότι και πάλι ό επίσκοπος της Άποστ. Διακονίας έχει ήδη οργανώσει ανάλογη «φιέστα» για την υποδοχή λειψανοθήκης (σκηνώματος!), μέ λείψανα της άγίας Έλένης.

• Η είδησις προκάλεσε την εύλογη άπορία: Τά λείψανα της άγίας Έλένης,

πού λέγεται ότι υπάρχουν σέ πολλά μέρη της Όρθοδοξίας (Μονή Προυσσοϋ, Μονή Μεγίστης Λαύρας, Μονή Ύψηλοϋ, Μονή Κύκκου κ.ά.) στεροϋνται της χάριτος, και πρέπει να φέρουμε τά υπόπτως προσφερόμενα **Βενετσιάνικα λείψανα**; Δηλαδή, των **Παπικών** είναι γνήσια και των **Όρθοδόξων** ψευδεπίγραφα; Των Παπικών είναι χαριτόβρυτα και των Όρθοδόξων... μολυσμένα;

• Και εάν έχουμε λείψανα της άγίας Έλένης στον τόπο μας, γιατί ψάχνουμε για άλλου, πού τάχα έχουν υποστή τη διαδικασία της αναγνωρίσεως;

• Όρθως ή Σύνοδος άντέδρασε. Άραγε θα έμμείνη στην άντίδρασι, πού είναι μία και μόνη: Η **άκύρωσις** των πομπωδών έκδηλώσεων, πού έχουν προγραμματισθί για τον προσεχή Μάιο;

• Σέ εποχή οικονομικής κρίσεως και κλονισμού πίστεως τό μόνο πού δέν χρειαζόμαστε είναι ή άποδοχή λειψάνων από τους Παπικούς και ή υποδοχή τους μέ τιμές... άρχηγού κράτους!

• Τελικά μέ τόση λειψανολατρεία, ό **μαγικός** τρόπος σωτηρίας θα επικρατήση. Άντί να κηρύττουμε τό «**Μετανοείτε**», θα προτείνουμε εύκολο και ανώδυνο τρόπο σωτηρίας. Και τελικά θα ψάχνουμε για λείψανα (υπολείμματα) πίστεως, άγιογραφικής μελέτης, σωστής λατρείας και άγίας ζωής, και δέν θα τά βρίσκουμε!

Όσοι μπορούν, στέλνουν τά 10 ευρώ έτησίως

Θά διευκολυνθί ή έκδοσις του περιοδικού μας, αν οι φίλοι αναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 ευρώ) και για τό έτος **2017**.

• Στο λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στο λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Άθήνα.**

• Του έξωτερικού τό έμβασμα στο όνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**